

Arrest

**nr. 240 210 van 28 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 december 2018.

1.2. Zij wordt op 26 juni 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 24 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

"Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig van Caracas. Toen u uw studie Moderne Talen aan de universiteit van Caracas aanvatte, sloot u zich aan bij het Studentencentrum als vrijwilliger. U organiseerde mee lezingen, fora en andere activiteiten voor de studenten in uw faculteit. Telkens de oppositie hiertoe opriep, kwamen jullie op straat uit protest tegen de regering. Van 2014 tot uw vertrek uit Venezuela nam u deel aan deze protesten. In 2014 werd uw wagen gestolen. U werd hierdoor gedwongen het openbaar vervoer te nemen, waarvoor u andere kledij moest dragen om niet op te vallen tussen de mensen die normaal waren het openbaar vervoer te nemen. Arme mensen kwamen tevens naar uw zone van de hogere middenklasse op zoek naar eten, hetgeen gepaard ging met intimidaties. Sinds begin 2017 stond de Guardia Nacional aan de poort van uw universiteit. Uw identiteit werd verscheidene keren door hen gecontroleerd bij het binnengaan van uw universiteit. Op 21 november 2018 nam u deel aan een protest aan uw universiteit voor de Dag van de Student. U verloor tijdens dit protest echter uw studentenkaart en uw identiteitskaart. Hierdoor kunnen mensen achterhalen naar welk kiesbureau u gaat om te stemmen, weten ze waar u woont en kunnen ze u opsporen als ze u iets zouden willen aandoen. U verliet op 24 november 2018 Venezuela en reisde via de Dominicaanse Republiek naar België waar u aankwam op 26 november 2018 en een verzoek om internationale bescherming aanvroeg op 17 december 2018.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela dat u zou kunnen opgepakt worden zonder reden. Bovendien vreest u dat jullie het financieel moeilijk zouden hebben.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel Venezolaans paspoort neer, alsook uw identiteitskaart, rijbewijs, uw geboorteakte, een schoolattest d.d. 19 november 2018, enkele foto's van uw aanwezigheid op een manifestatie in 2016 en 2017, een kopie van een studentenkaart van een vriendin, foto's van een studentenprotest van mei 2017, persfoto's van de Dag van de Student, een kaartje met uw adres erop, enkele persfoto's van Guaido, een fiscaal attest, een fiche van de CNE, de aangifte van de diefstal van uw wagen in 2014, de overlijdensakte van uw moeder, een factuur van de kliniek, een verzekeringspolis van 2018 en een document betreffende een grondconflict over de boerderij van uw vader in Barinas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Venezuela.

*U zou gewerkt hebben als vrijwilliger bij het studentencentrum waarbij u activiteiten voor studenten organiseerde en deelnam aan protestmanifestaties tegen de regering Maduro (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 26/06/2019, p. 6, 8). U was geen lid van een politieke partij (CGVS, p. 7) maar vreest dat u het slachtoffer kan worden van een willekeurige arrestatie omdat u uw studentenkaart en identiteitskaart verloor tijdens een protest (CGVS, p. 9). Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratie Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op <https://reliefweb.int/>*

[sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf](https://reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf) of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op [https://www.cQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus Venezuela situation securitaire 20190404.pdf](https://www.cQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20Venezuela%20situation%20securitaire%2020190404.pdf) of op <https://www.cavs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op [https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus Venezuela veiligheidssituatie addendum 20190701.pdf](https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20Venezuela%20veiligheidssituatie%20addendum%2020190701.pdf) of op <https://www.cqvs.be/nl>: en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op [https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/ A HRC 41 18.docx](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx) of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. In de eerste plaats moet er op gewezen worden dat u tijdens uw verblijf in Venezuela op geen enkel moment vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u bij terugkeer omwille van uw loutere deelname aan manifestaties en werk als vrijwilliger voor het Studentencentrum evenmin vervolging dient te vrezen voor de Venezolaanse autoriteiten.

Zo geeft u zelf aan dat de Guardia Nacional sinds begin 2017 vaak controles uitvoerde aan de ingang van de universiteit en dat u meerdere keren uw tas diende te openen maar dat u op geen enkel moment enig probleem heeft ondervonden omwille van uw deelname aan manifestaties (CGVS, p. 9, 13). Ze lieten u steeds passeren omdat u niet verdacht was, haalt u aan (CGVS, p. 9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u allerm minst een belangrijke figuur was binnen de studentengroep aangezien u zelf ook aangeeft dat u binnen uw studentengroep geen prominente rol vervulde (vragenlijst CGVS d.d. 04/04/2019, vraag 3) en dat u geen lid was van een politieke partij (CGVS, p. 7). U antwoordt ook bijzonder vaag wanneer het CGVS u polst naar uw politieke voorkeuren en de standpunten van uw favoriete partij Voluntad Popular en kunt zelfs niet aanhalen waarin Voluntad Popular verschilt met andere oppositiepartijen (CGVS, p. 7). Uit dit laatste blijkt dan ook dat u beperkt betrokken was op politiek gebied waardoor u nog minder aannemelijk maakt als politiek doelwit te zullen worden gezien bij terugkeer.

U beweert echter bij terugkeer te zullen worden gearresteerd omdat u uw studentenkaart en identiteitskaart zou verloren zijn tijdens een protest aan de universiteit, op de Dag van de Student op 21 november 2018 (CGVS, p. 9, 13). Dit is echter een louter hypothetische vrees waar geen enkele aanwijzing voor is. Het is namelijk niet plausibel dat u louter hierdoor op de radar zou komen te staan van de Venezolaanse autoriteiten.. U geeft immers zelf aan dat u deze kaarten verloor tijdens een protest, op het moment dat u binnen de universiteit liep (CGVS, p. 9).

Dat er louter omwille van het vinden van een studentenkaart en identiteitskaart op een universiteitscampus zou worden van uitgegaan dat u deelnam aan een betoging is dan ook een blote bewering, te meer daar u in het verleden door de autoriteiten ook niet gepercipieerd stond als politiek geëngageerde opposant, zoals eerder verduidelijkt. U stelt ook dat u misschien zou worden opgepakt omdat het nu eenmaal zo gebeurt in Venezuela maar stelt expliciet dat geen enkele vriend van u ooit werd aangehouden of opgepakt (CGVS, p. 8). Gevraagd naar een voorbeeld van iemand die zomaar opgepakt werd, verwijst u naar een incident uit 2016 waarbij iemand gearresteerd werd die vanop de eerste rij de Guardia Nacional tegenhield om de rest van de gemeenschap te beschermen (CGVS, p. 12). Dit is evenwel een wezenlijk verschil met uw eigen passieve rol binnen de manifestaties en ook bij deze acties tegen de Guardia Nacional stelt u uitdrukkelijk dat u eerder achteraan bleef (CGVS, p. 13). U verklaart voorts dat u ook kan opgepakt worden omdat studenten het vaakst op straat komen en de Universidad Central een hotspot van protesten is (CGVS, p. 14). U geeft echter aan dat niemand van uw sociale cirkel ooit opgepakt werd maar de vorige voorzitter van de studentenraad wel (CGVS, p. 15). Opnieuw bevestigt dit de eerdere vaststellingen dat leiders van dergelijke studentengroeperingen inderdaad een risico lopen om gearresteerd te worden maar dit voor personen zoals u zonder prominente rol niet het geval is.

Tot slot beweert u dat presidentskandidaat Guaido in het gebouw naast het uwe woont en de overheidsdiensten zoals de SEBIN en CICPC uw woning dus ook zouden kunnen binnendringen (CGVS, p. 9). Opnieuw is dit een louter hypothetische vrees waar geen enkele aanwijzing voor is. Dat dit niet op een gegronde vrees voor vervolging wijst, blijkt ook onder meer uit het feit dat uw familie nog steeds in het bezit is van dit appartement en verschillende familieleden dit nog gebruiken wanneer ze in Caracas moeten zijn om zaken te regelen (CGVS, p. 4). Deze vaststelling is bovendien een ernstige indicatie dat u en uw familie evenmin denken dat u momenteel een risico loopt om vervolgd te worden daar zij anders ver weg zouden blijven van uw laatste verblijfplaats, die dan nog vermeld stond op uw identiteitskaart (CGVS, p. 9). Het feit dat u uw land legaal wist te verlaten in het bezit van uw eigen paspoort bevestigt bovendien dat u op dat moment niet op de radar stond van de Venezolaanse autoriteiten. Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u uw originele identiteitskaart neerlegt die dateert van 2012 en geldig is tot 2022, daar u namelijk beweert dat u uw identiteitskaart samen met uw studentenkaart verloor tijdens een protest en daarom vervolging zou vrezen.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw beweerde werk als vrijwilliger bij het Studentencentrum en uw deelname aan enkele betogingen.

U vreest verder dat uw familie het financieel moeilijk zou hebben (CGVS, p. 9) en door de inflatie in het land maar moeilijk verzekerd geraakt (CGVS, p. 10). Dit motief ressorteert evenwel niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Er moet dan ook geconcludeerd worden dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt.

Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. X). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Etmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U bent een hooggeschoolde vrouw en heeft nog familieleden en vrienden in Venezuela met wie u nog steeds contact onderhoudt vanuit België (CGVS, p. 4-5). U bezit samen met uw familieleden een huis in een zone waar de hogere middenklasse woont in Caracas dat jullie erfdan van uw grootouders en waarin u samen met uw zussen een tijdlang woonde (CGVS, p. 4), een woning die momenteel gebruikt wordt door verschillende leden van de familie wanneer ze tijdelijk in Caracas verblijven maar waar niemand permanent in woont momenteel (CGVS, p. 4). Het feit dat jullie deze woning in een zone van de hogere middenklasse leeg kunnen laten staan nuanceert bovendien de door u beweerde financiële moeilijkheden van uw familie (CGVS, p. 9-10). Met uw vader heeft u nog steeds contact vanuit België en hij woont in jullie eigen huis in Barinas (CGVS, p. 4). U legt bovendien enkele documenten neer waaruit blijkt dat uw familie een hoog bedrag diende te betalen om de medische zorgen voor uw intussen overleden moeder te financieren.

Jullie slaagden er evenwel in om jullie schuld aan het ziekenhuis, een bedrag van 273.796 Bolivar, af te betalen in de vier jaren van economische crisis die volgden (CGVS, p. 10), hetgeen net sterk wijst op een groot financieel draagvlak. Dit blijkt ook uit het feit dat uw vader volgens u al jaren niet werkt maar genoeg verdient aan het verhuren van een terrein (CGVS, p. 4, 15), in die mate dat ook uw oom niet werkt maar van deze opbrengsten overleeft (CGVS, p. 15). Ook uw zussen, waarvan één in België woont, stuurden geld op naar uw familie wanneer ze konden (CGVS, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cavs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_sécuritaire_20190404.pdf of op <https://www.cavs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.covs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cavs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden vooreen welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het loutere feit dat uw wagen in 2014 werd gestolen (CGVS, p. 8) en u hierdoor genoodzaakt werd het openbaar vervoer te nemen en andere, gewonere, kledij aan te trekken aangezien mensen u anders intimideerden omdat u er anders uitzag dan mensen die normaal gezien met het openbaar vervoer gingen (CGVS, p. 9) is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, fiscaal attest, overlijdensakte van uw moeder, kaartje met uw adres en fiche van de CNE zeggen louter iets over uw identiteit die niet ter discussie wordt gesteld in deze beslissing. Uw identiteitskaart werd ook eerder reeds aangehaald in deze beslissing. De foto's van uw aanwezigheid op een manifestatie in 2016 en in 2017 veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen aangezien niet ontkend wordt dat u hierop aanwezig was. Wel is het opmerkelijk dat u over de Dag van de Student enkel persfoto's weet neer te leggen, terwijl u van voorgaande manifestaties wel bewijzen neerlegt van uw aanwezigheid. Ook uw schoolattest zegt niets over uw vrees bij terugkeer, al moet hierbij opgemerkt worden dat u dit attest bekwam op 19 november 2018, net voor uw deelname aan het protest voor de Dag van de Student en dus voor uw beweerdte verlies van uw kaarten waardoor u vervolging zou vrezen. De kopie van een studentenkaart van een vriendin en de persfoto's van Guaido zijn niet relevant voor de beoordeling van uw persoonlijke vrees of risico op ernstige schade.

De aangifte van de diefstal van uw wagen in 2014 evenmin daar dit voorval an sich niet betwijfeld wordt. De factuur van de kliniek en uw verzekeringspolis werden hierboven reeds besproken. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg over het grondconflict van uw vaders boerderij heeft geen verband met uw vrees bij terugkeer. Met dit document wilt u enkel aantonen dat uw vader hierdoor werkloos is en uw familie sinds de start van het conflict in 2002 geen opbrengsten meer heeft van de boerderij (CGVS, 11). Zoals hierboven reeds aangehaald kreeg uw vader wel nog een inkomen met de verhuur van een terrein.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij ontwikkelt het middel als volgt.

In een eerste onderdeel wijst verzoekster op de UNHCR Guidance note on the outflow of Venezuelans van maart 2018 waarin word gesteld dat in hoofde van iedere Venezolaanse burger sprake is van een weerlegbaar vermoeden van behoefte tot internationale bescherming en op de update gepubliceerd in mei 2019 waarin UNHCR stelt dat de veiligheidssituatie en humanitaire situatie sinds de vorige richtlijnen verslechterd is en dat UNHCR, weliswaar opnieuw op basis van de Cartagena Declaration meent dat de meerderheid van de Venezolanen nood hebben aan internationale bescherming en zich uitsprekt tegen gedwongen terugkeer van Venezolaanse burgers. Zij wijst er op dat verwerende partij zich baseert op de bronnen die dateren van juli 2019 namelijk de "COI Focus, Venezuela - veiligheidssituatie (addendum)", en het rapport "Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela" van de United Nations High Commissioner for Human Rights en dat beide bronnen de achteruitgang van de veiligheidssituatie in Venezuela eveneens benadrukken. Zij stelt dat verwerende partij echter gebrekkige conclusies trekt uit deze informatie.

In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat waar verwerende partij stelt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan louter lid zijn van of sympathie hebben voor een oppositiepartij en jonge mannen viseert afkomstig uit de armere buurten, zij de situatie lijkt te onderschatten. Zij stelt dat uit het rapport "Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela" van de United Nations High Commissioner for Human Rights (zie administratief dossier) toch een ander beeld blijkt en citeert paragrafen 41 t.e.m. 52 van dit rapport. Zij stelt dat de problemen een stuk grootschaliger en intensiever zijn dan verwerende partij het voorstelt, dat het gaat om arbitraire detentie van tienduizenden mensen en de illegale buitengerechtelijke executie van meer dan 1500 mensen in de eerste helft van 2019 alleen al en dat vrouwen een hoger risico lijken te lopen, onder meer op seksueel geweld.

In een derde onderdeel stelt zij vooreerst dat zij niet aan "enkele betogingen" maar aan zeer veel betogingen heeft deelgenomen. Zij heeft verklaart tussen 2014 en haar vertrek aan zo'n 80 % van alle demonstraties te hebben deelgenomen en dat verwerende partij verkeerdelijk doet uitschijnen dat zij slechts aan een handvol betogingen heeft deelgenomen. Deelname aan betogingen houdt volgens verzoekster op zich een enorm groot risico op vervolging in. Er zijn honderden doden gevallen en vele betogers werden arbitrair aangehouden, gefolterd en mishandeld terwijl ook veiligheidsdiensten illegale huiszoekingen uitvoeren bij betogers (met citaat van par. 40 en 41 van hoger geciteerd rapport van OHCHR). Ook uit de COI Focus van 2019 blijkt dat "Sinds januari 2019 arresteerden de veiligheidsdiensten meer dan duizend personen vanwege hun betrokkenheid bij protestbetogingen."

Zij stelt verder dat "Op basis van haar deelname aan erg veel betogingen, en op basis van het feit dat ze als dusdanig ook identificeerbaar is, loopt verzoekster een erg groot risico op vervolging.

Dat men bij adrescontrole zal vaststellen dat ze de buurvrouw van Guaido is zal het risico enkel verhogen. Ze nam deel aan betogingen die vanuit haar universiteit georganiseerd werden, ook kleinschaligere. Het is dan ook niet ongeloofwaardig dat ze geen foto's van de laatste betoging heeft, het was slechts sporadisch dat er foto's werden genomen en die foto's konden enkel tegen haar werken. Er is geen enkele goede reden om aan te nemen waarom verzoekster van de betogingen waar ze aan deelnam foto's zou moeten genomen hebben. Die betogingen zijn geen picknick of voer voor Instagram, maar levensgevaarlijke oppositie tegen een regime dat tienduizenden om die reden alleen al heeft opgesloten en aan foltering blootgesteld heeft”.

Verzoekster wijst vervolgens op haar profiel als student, actief in een studentencentrum die mee helpt zaken organiseren en een zichtbaar profiel heeft binnen een universiteit die één van de brandhaarden is van de oppositie (Universidad Central). Zij stelt dat zij reeds aangegeven had dat er permanent veiligheidsdiensten rond de universiteit te vinden zijn en dat ook uit de berichtgeving blijkt dat de universiteit een activistisch karakter heeft en gezien wordt als één van de brandhaarden van de protesten en citeert: *"The opposition figurehead now widely recognized as Venezuela's legitimate interim president has urged demonstrators to continue their quest to unseat Nicolas Maduro and the "wretches" around him with fresh protests next week. "Addressing a packed auditorium at the Central University of Venezuela in Caracas, Juan Guaido claimed it was only a matter of time before Maduro's regime collapsed. "They are already defeated," Guaido said, calling another round of nationwide demonstrations for next Tuesday. "Today, our only enemy is despair. Today, our only enemy is doubt. Today, our only enemy is fear. "We will keep going until we achieve our objective," vowed the 35-year-old politician who is now recognized by more than 40 countries including the United States, Canada, Brazil, Britain, France and Germany. "Each day they are more alone and isolated," Guaido said of Maduro's administration. "And each day more people join our cause. " Before Guaido took to the stage to address the 2,700-seat auditorium, a succession of opposition and student leaders gave impassioned speeches calling for unity and change." (stuk 3, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/Q8/venezuela-juan-guaido-central-university-speech-maduro-protests>, zie ook stuk 4, <https://www.nbcnews.com/storvline/venezuela-crisis/protesters-venezuela-keep-Dressure-maduro-n964681>). Zij stelt vervolgens dat zij niet alleen identificeerbaar is als een studente van de universiteit die heeft deelgenomen aan de betogingen maar ook politiek actief is geweest binnen de universiteit als vrijwilligster bij het Studentencentrum waar ze mee de studenten organiseerde, activiteiten deed op straat en oproepen deed tot oppositie. Zij stelt dat *“Verwerende partij probeert 'politiek actief' zijn te vernauwen tot partijpolitiek, maar in kader van de brede, maatschappelijk gedragen oppositie tegen Maduro is dat zonder basis en onredelijk”.**

In een vierde onderdeel, stelt zij dat verwerende partij er van uitgaat dat zij enkel deelnam aan massabetogingen, maar dat de laatste betoging waaraan zij deelnam en waar ze haar studentenkaart verloor er slechts 400 aanwezigen waren. Zij ging dan ook niet op in de massa maar was zichtbaar. Zij citeert: *"On November 21, 2018, police reportedly violently dashed with students protesting at Central University of Venezuela (UCV). On "University Student Day," which marks the anniversary of a student-led rebellion against former military strongman Marcos Perez Jimenez, about four hundred students gathered on UCV's campus where they planned to march to the Ministry of Higher Education to demand better conditions at universities and protest the economic crisis. Hundreds of police and national guard officers armed in riot gear reportedly blocked the students from exiting the campus. Students reportedly tried to negotiate with authorities to let them pass. Officers told the students they were not permitted to leave UCV's campus because they had not been granted authorization to march through the streets. After an hour of negotiating, officers reportedly began to throw tear gas at the student protesters. Some students reportedly responded by throwing bottles and stones. Several students were hospitalized due to tear gas inhalation." (stuk 5, <https://www.scholarsatrisk.org/report/2018-11-21-central-university-of-venezuela/>). Zij stelt vervolgens dat *“Het is daar, op die eerder kleinschalige betoging, dat verzoekster haar studentenkaart verloren is, waardoor het regime kan weten dat ze aanwezig was en haar kan identificeren”.* In een vijfde onderdeel stelt verzoekster dat haar activistische profiel nog verder gaat en dat zij actief was in de verdedigingszone om haar wijk te verdedigen tegen het regime en zij citeert een passage uit de notities persoonlijk onderhoud GGVS. In een zesde onderdeel stelt verzoekster dat zij nog geen slachtoffer is geweest van vervolging maar dat het risico in de toekomst moet worden ingeschat. Zij stelt dat *“Het is ook enkel doordat ze direct na de laatste betoging is vertrokken dat ze niet aan detentie en de bijhorende foltering en seksueel geweld onderworpen werd. Drie dagen nadat verzoekster haar studentenkaart is kwijtgeraakt op een betoging aan de universiteit waar ze studeerde waar slechts enkele honderden mensen op aanwezig waren is ze gevluht, i.e. vooraleer ze problemen kon hebben. Direct na die betoging, in januari 2019 was de repressie t.o.v. studenten die deelnamen aan de manifestaties enorm grootschalig.**

Verwerende partij ziet hierbij echter over het hoofd dat de veiligheidssituatie sinds verzoeksters vertrek geëscaleerd is in Venezuela. Dit blijkt heel duidelijk uit onder meer de COI Focus 'Venezuela. Situation securitaire' van 4 april 2019 en de COI Focus 'Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)' van 1 juli 2019. Verwerende partij ziet ook over het hoofd dat verzoekster na terugkeer aan een screening zal onderworpen worden". Zij stelt verder dat het rapport Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, "Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)" van 5 January 2018 aangeeft dat "personen die in het verleden als opposant werden beschouwd of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen het Venezolaanse regime, in de problemen kunnen komen bij een terugkeer" en dat verwerende partij zich vergist indien ze meent dat verzoekster niet dergelijk risicoprofiel heeft. Zij wijst er op dat "Verzoekster is een middenklasse studente, die woont naast Jüan Guaido, actief was in het studentencentrum, nota bene in een activistische universiteit, die betrokken was bij talrijke protesten, niet enkel massaprotesten maar ook kleinschaliger, mee de verdediging van de wijk op zich nam, haar studentenkaart verloren op kleinschalig protest wat een duidelijk bewijs is van haar aanwezigheid daar, én ze komt terug als afgewezen asielzoekster uit het buitenland". Verwerende partij gaat volgens verzoekster dan ook onzorgvuldig tewerk waar zij stelt dat verzoekster geen risicoprofiel heeft.

Met verwijzing naar de arresten van het Hof van Justitie X,Y en Z (C-199/12 tot en met C-201/12) van 7 november 2013 en Y en Z, van 5 september 2012 (C-71/11 en C-99/11), stelt verzoekster ten slotte dat "Naar analogie dient dezelfde redenering op politieke opinie te worden toegepast en dient er onderzocht te worden of verzoekster haar politieke overtuigingen en de manier waarop ze deze reeds geuit heeft voor het land verlaten voldoende expliciet waren om vervolging te riskeren en of zij zou moeten verwacht worden om zich terughoudend op te stellen om vervolging te vermijden".

Zij besluit haar betoog door te stellen dat verwerende partij het voordeel van de twijfel had kunnen en moeten toekennen gezien de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en de *in casu* vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten. Daardoor acht zij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden. Uit het voorgaande blijkt volgens verzoekster ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Zij vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling dan wel subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 december 2019;
2. UNHCR, Guidance note on international protection considerations for Venezuelans - Update I, mei 2019, <https://www.refworld.org/docid/5cd195Qf4.html>;
3. The Guardian, 'Our only enemy is fear'; Guaidó calls on Venezuelans to continue protests <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/Q8/venezuela-iuanguaido-central-university-speech-maduro-protests>;
4. NBC, Protesters in Venezuela keep pressure on Maduro, <https://www.nbcnews.com/storline/venezuela-crisis/protesters-venezuela-keeppressure-maduron964681>;
5. Scholars at Risk, incident of 21 November 2018 at Central University of Venezuela;
6. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017), 5 January 2018, VEN106031.FE.

Verzoekster legt een aanvullende nota dd. 7 augustus 2020 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Een foto van verzoekster, genomen tijdens een demonstratie aan de Central University of Venezuela op 19 mei 2019;
2. Psychiatrisch verslag van dr. N. B., waaruit de psychische problemen blijken waarmee verzoekster kampt;
3. Een verklaring van dhr. D. V. van Primero Justicia;
4. Een verklaring

van mr. L. A.A., advocate van verzoekster, die trachtte om getuigenissen ter verzamelen die het relaas van verzoekster kunnen bevestigen. Ze geeft aan dat minstens twaalf personen niet bereid waren om te getuigen, uit schrik voor represailles; 5. Een verklaring van dhr. A. C., genoteerd door verzoeksters advocate mr. L.A.A., waarin A.C. stelt adjunct-voorzitter van het studentencentrum van de school Moderne Talen van de faculteit Geesteswetenschappen en Onderwijs is aan de Centrale Universiteit van Venezuela, en bevestigt dat verzoekster actief deelnam aan de protesten die ze organiseerden. Hij geeft aan dat er tijdens de protesten foto's werden genomen door de overheid; 6. Een verklaring van mevrouw M.C.M.S., genoteerd door verzoeksters advocate.

2.2.2. Verwerende partij legt een nota dd. 14 februari 2020 neer waarin de middelen van het verzoekschrift onderzocht en becommentarieerd worden en volgende rapporten ter kennis worden gebracht: *“COI Focus: Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens”* van 10 januari 2019 en *« COI Focus : Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België »* van 8 november 2019. Verwerende partij legt ook een aanvullende nota dd. 3 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018 (internetlink); de *“COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019 (internetlink); de *COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”*, van juli 2019 (internetlink); *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”* van juni 2020 (internetlink) en *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*"

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota's van beide partijen en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

Uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster in wezen vervolging door de Venezolaanse autoriteiten vreest omdat zij tussen 2014 en haar vertrek uit Venezuela op 24 november 2018 als student in Caracas ageerde tegen het regime in manifestaties en deelnam aan de beschermingsacties van haar woonwijk. Zij stelt dat verwerende partij haar risicoprofiel als studente die tegen het regime protesteerde onderschat omdat zij (i) als student aan zeer veel betogingen heeft deelgenomen en in dezelfde wijk als oppositieleider Guaido woonde waardoor zij ook om die reden in het vizier van de autoriteiten zou kunnen komen, (ii) zij als student actief was in het studentencentrum in de Universidad Central in Caracas dat een *“activistisch karakter”* heeft; (iii) de laatste betoging waaraan ze deelnam kleinschalig was en er haar studentenkaart verloor, waardoor zij identificeerbaar zou zijn door de veiligheidsdiensten als deelnemster aan anti-regeringsmanifestaties en (iv) ze ook actief was in de verdedigingszone om haar wijk te beschermen.

Wat de deelname van verzoekster aan betogingen en manifestaties tegen de regering betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster verklaart niet tot een politieke partij te behoren (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) en dit ook niet wenste omdat ze dacht dat een universitair leven en politiek leven niet samengingen en eerder vanuit de studentencentra strategieën wou bedenken om de samenleving te veranderen (notities, p. 7). Verder stelt zij dat Voluntad Popular haar voorkeur wegdroeg maar komt zij niet verder dan enkele zeer algemene verklaringen over de doelstellingen en idealen van de partij en verklaart zij dat zij niet weet waardoor deze partij verschilt van de andere partijen (notities, p. 7). Hoewel uiteraard niet alle personen die politiek geëngageerd zijn in Venezuela lid zijn van een politieke partij, stelt de Raad vast dat zij alvast weinig schijnt te weten over het politieke landschap en de oppositie partijen in Venezuela.

Zij stelt verder dat zij aan 80% van de oproepen om te manifesteren in de periode tussen 2014 en 2018 heeft meegedaan (notities; p. 8) maar verklaart dat zijzelf noch iemand van haar vrienden tijdens deze manifestaties opgepakt werd en maakt, behalve het feit dat ze soms uit elkaar werden gedreven, verder geen gewag van specifieke problemen met de autoriteiten die zij hierdoor zou hebben ondervonden.

Ook waar verzoekster stelt dat zij actief was in het studentencentrum van de Universidad Central en mee zaken hielp organiseren, tracht zij in wezen aan te tonen dat zij wel degelijk een zichtbaar profiel had. Evenwel stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekster hierover zelf verklaart dat zij als vrijwilliger hielp waar nodig bij de activiteiten die georganiseerd werden, onder meer als er lezingen werden gehouden of als er fora werden opgezet, maar dat hieruit niet blijkt dat zij hierin een leidende rol speelde of dat zij daardoor in de speciale aandacht stond van de autoriteiten. Integendeel blijkt uit haar verklaringen dat de Nationale Garde sinds 2017 aan de ingang van de universiteit stond en dat haar tas wel doorzocht werd op zoek naar spullen die wijzen op deelname aan manifestaties maar dat ze altijd door mocht omdat ze niet verdacht werd (notities, p. 9). Verzoekster verwijst ook naar een artikel van 8 februari 2019 in The Guardian ter staving van haar stelling dat haar universiteit een activistisch karakter heeft en gezien wordt als één van de brandhaarden van protest. De Raad stelt vast dat in het artikel wordt beschreven dat Guaido er een speech gaf en dat oppositie en studentenleiders er toespraken gaven.

Verzoekster toont hiermee evenwel niet aan dat zij hierdoor een prominent profiel heeft noch dat zij omwille van het feit dat zij als studente actief was in het studentencentrum van deze universiteit, die zij verliet in 2018, anno 2020 specifiek in de negatieve aandacht van de autoriteiten zou staan.

Ook waar verzoekster stelt dat zij op de dag van de Student op 21 november 2018 deelnam aan een kleinschalige betoging en dus niet enkel aan massamanifestaties, toont zij hiermee niet aan dat zij daardoor in de negatieve aandacht staat van de autoriteiten. Het door haar in het verzoekschrift geciteerde artikel toont weliswaar aan dat op deze datum de University Student Day doorging, dat daarbij ongeveer vierhonderd studenten aanwezig waren, en dat het tot rellen met de politie kwam, maar verzoekster toont daarmee niet aan dat zij zelf daarbij aanwezig was. Ook de door verzoekster bij het CGVS neergelegde persfoto's tonen dit niet aan (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 9), nu zij hier niet op te zien is. Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing er terecht op gewezen wordt dat verzoekster haar originele identiteitskaart voorlegt die dateert van 2012 en geldig is tot 2022 (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 2), terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat zij tijdens de Dag van de Student niet alleen haar studentenkaart, maar ook haar identiteitskaart verloor (notities, p. 9), zodat de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar aanwezigheid tijdens deze manifestatie ernstig ondermijnd wordt. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift deze vaststelling in de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier ongemoeid laat.

Wat betreft haar betrokkenheid bij de beschermingszone van haar wijk tenslotte, stelt de Raad vast dat zij verklaart hierbij betrokken te zijn geweest, maar dat zij hierbij achteraan bleef (notities, p. 13), zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat zij ook hierin een allesbehalve prominente rol speelde. Verzoekster slaagt er niet in aan tonen dat verweerder het risicoprofiel van verzoekster ten onrechte onderschatte door het louter citeren van haar eerdere verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud, zonder *in concreto* aan te tonen op welke manier haar risico profiel zou onderschat zijn.

De Raad stelt verder vast dat in de door verzoekster neergelegde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen, en dat wat de nood aan bescherming onder het Vluchtelingenverdrag betreft, de Guidance note verwijst naar een aantal profielen die waarschijnlijk bescherming nodig hebben, "*afhankelijk van de individuele omstandigheden*" (eigen cursivering). Hieruit volgt, dat ook volgens de Guidance note, elk individueel geval op zijn merites moet worden beoordeeld, ook al beantwoordt de betrokkene aan een risicoprofiel. Verder stelt de Raad vast, zoals verzoekster zelf ook terecht opmerkt, dat voor zover de Guidance note stelt dat een meerderheid van de Venezolanen nood hebben aan internationale bescherming in de zin van de Cartagena Verklaring, dit *in casu* niet relevant is nu België de Cartagena Verklaring niet heeft ondertekend.

Voor zover verzoekster, met verwijzing naar OHCHR, "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" stelt dat ook deelnemers aan betogingen en vermeende opposanten, waaronder vrouwen vervolgd worden in Venezuela, argumenteert zij in wezen dat ook personen met een beperkt politiek profiel en loutere deelnemers aan manifestaties, zoals verzoekster, een gegronde vrees voor vervolging hebben.

De Raad stelt evenwel vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38).

Het recentere "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 "*targeted executions*" plaatsvonden "*based on the profile of the victims*", zijnde "*young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media*" (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media ("*Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*" van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in "*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO "*Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social*" (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, 5 July 2019). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. Uit de "*COI Focus Venezuela Situatieschets*" van 15 mei 2020 blijkt dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven. Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door *colectivos* en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (p. 9).

De Raad kan op basis van de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster toont dit ook niet aan door de loutere verwijzing naar de door haar geciteerde artikels zonder dit te betrekken op de individuele omstandigheden van verzoekster.

Waar tenslotte verzoekster er op wijst dat uit het door haar geciteerde OHCHR rapport blijkt dat vrouwen ook het slachtoffer worden van arbitraire detentie, foltering en vernederende behandeling en omwille van deelname aan protesten en gendergerelateerd geweld door de veiligheidsdiensten, stelt de Raad vast dat deze informatie de bovenstaande analyse niet kan ombuigen. Uit deze landeninformatie, waarnaar ook de bestreden beslissing verwijst, blijkt immers dat zowel mannen als vrouwen slachtoffer kunnen worden van buitensporig geweld. De loutere mogelijkheid van dergelijke behandeling volstaat evenwel niet om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster aan te tonen, noch blijkt hieruit dat vrouwen in Venezuela als dusdanig als een bepaalde sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin kunnen beschouwd worden.

Waar de Raad verzoekster kan bijtreden dat de vluchtelingendefinitie een inschatting vereist van een toekomstig risico, wijst hij er evenwel op dat daarbij rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van de zaak en de beschikbare landeninformatie.

Wat betreft de mogelijkheid dat verzoekster gescreend zou kunnen worden in geval van terugkeer, wat ook in de bestreden beslissing erkend wordt, en dat zij als middenklasse studente, die deelnam aan talrijke protesten en als afgewezen asielzoekster vermoed zal worden gekant te zijn tegen het regime, stelt de Raad vast dat uit de "*COI Focus Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België*" van 8 november 2019 door verwerende partij toegevoegd aan haar nota,

inderdaad blijkt dat personen die in het verleden als opposant werden beschouwd of waarvan vermoed zijn dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering problemen kunnen ondervinden na terugkeer. Evenwel blijkt uit de door Cedoca gecontacteerde bronnen gegeven voorbeelden dat het dan vooral gaat om mensen die geen onbekenden zijn voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, journalisten en mensenrechtenactivisten en dat verder slechts één voorbeeld werd gevonden van een voor het regime onbekend persoon die problemen heeft ervaren bij aankomst in Venezuela die daadwerkelijk problemen heeft ondervonden en twee dagen in de luchthaven werd vastgehouden omdat hij *“slecht had gesproken over de regering”* op sociale media (COI Focus 8 november 2019, p. 17-18). Hierboven werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij door haar deelname aan manifestaties en de beschermingszone van haar wijk in het vizier kwam van de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien wijst de Raad er op dat deze activiteiten plaatsvonden tussen 2014 en november 2018 en dat zij probleemloos Venezuela met gebruikmaking van haar origineel paspoort via de luchthaven kon verlaten. Uit de hoger geciteerde recente informatie aangebracht door verwerende partij in haar aanvullende nota blijkt verder dat in 2019 de situatie onveranderd slecht bleef en dat de oppressie van opposanten aanhoudt, maar ook hieruit kan niet afgeleid worden dat elke teruggekeerde afgewezen asielzoeker per definitie problemen ondervindt na terugkeer omwille van vermoede politieke activiteiten in het verleden.

Met betrekking tot verzoeksters verklaring dat Guaido in het gebouw naast het hare woont stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Tot slot beweert u dat presidentskandidaat Guaido in het gebouw naast het uwe woont en de overheidsdiensten zoals de SEBIN en CICPC uw woning dus ook zouden kunnen binnendringen (CGVS, p. 9). Opnieuw is dit een louter hypothetische vrees waar geen enkele aanwijzing voor is. Dat dit niet op een gegronde vrees voor vervolging wijst, blijkt ook onder meer uit het feit dat uw familie nog steeds in het bezit is van dit appartement en verschillende familieleden dit nog gebruiken wanneer ze in Caracas moeten zijn om zaken te regelen (CGVS, p. 4). Deze vaststelling is bovendien een ernstige indicatie dat u en uw familie evenmin denken dat u momenteel een risico loopt om vervolgd te worden daar zij anders ver weg zouden blijven van uw laatste verblijfplaats, die dan nog vermeld stond op uw identiteitskaart (CGVS, p. 9).”* De Raad stelt vast dat dit motief in de bestreden beslissing pertinent en correct is en steun vindt in het administratief dossier en dat het verzoekschrift dit motief van de bestreden beslissing niet weerlegt door de loutere bewering in het verzoekschrift dat men bij adrescontrole zal vaststellen dat ze de buurvrouw van Guaido is en dat dit het risico enkel zal verhogen. Met name blijkt uit haar verklaringen dat verschillende familieleden dit appartement nog steeds gebruiken als ze in Caracas zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4), en daar blijkbaar geen problemen door ondervinden zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat dit voor haar wel een risico zou inhouden, gelet op het feit dat hierboven al werd vastgesteld dat zij ook niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar deelname aan betogingen vervolgd werd of riskeert te worden.

Verzoekster stelt tenslotte dat van haar niet kan verwacht worden dat ze bij een terugkeer naar Venezuela niet opnieuw zou deelnemen aan marsen en betogingen en dat ze haar politieke opinie niet zou uitdragen. Waar zij stelt dat naar analogie met de arresten X, Y, Z van 7 november 2013 en Y en Z van 5 september 2012 van het Hof van Justitie, moet onderzocht worden of verzoekster haar politieke overtuigingen en de manier waarop zij deze reeds geuit heeft voldoende expliciet waren om vervolging te riskeren, heeft de Raad hier boven reeds vastgesteld dat dit niet het geval was. Dat van verzoekster niet kan verwacht worden dat zij niet zou deelnemen aan protesten of haar politieke opinie niet zou uitdragen, kan worden bijgetreden. Uit de door verzoekster geciteerde rechtspraak volgt dat indien vastgesteld wordt dat een verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft, Staten gehouden zijn de status toe te kennen en dat bij de beoordeling van de vrees voor vervolging het in beginsel niet relevant is dat de verzoeker het gevaar voor vervolging kan uit de weg gaan door discretie, omdat geen enkele bepaling in de Kwalificatierichtlijn dit vereist. Er anders over oordelen zou volgens het HvJ betekenen dat een bijkomende voorwaarde wordt toegevoegd aan de vluchtelingdefinitie in de Kwalificatierichtlijn. De vraag of van verzoekster kan verwacht worden dat zij haar politieke overtuiging niet langer uitdraagt is bijgevolg niet relevant. Waar dit van verzoekster inderdaad niet kan verwacht worden doet dit evenwel geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat zij geen gegronde vrees voor vervolging omwille van haar politieke overtuiging heeft; dat uit de landeninformatie niet blijkt dat de loutere deelname aan manifestaties of uitdragen van een politieke overtuiging als dusdanig leidt tot vervolging door de Venezolaanse autoriteiten en dat verzoekster dit ook niet aannemelijk maakt.

De door verzoekster neergelegde documenten en nieuwe elementen kunnen bovenstaande beoordeling van de Raad niet ombuigen. De foto's die zij bij het CGVS neerlegt van manifestaties in 2016 en 2017 en de foto die bij haar aanvullende nota wordt neergelegd en die zou zijn genomen tijdens een manifestatie op 19 mei 2017 ondersteunen haar verklaring dat zij aanwezig was op manifestaties maar

tonen op zich niet aan dat zij tijdens deze manifestaties in de kijker liep van de autoriteiten, noch kan uit deze foto's afgeleid worden waar en wanneer zij werden genomen, zodat de bewijswaarde van deze foto's relatief is. Het attest van psychiater N.B vermeldt dat zij verzoekster door middel van teleconsultatie behandelt sinds 23 juni 2020 en kan hoogstens aantonen dat verzoekster psychologische problemen heeft en daarvoor behandeld wordt sinds juni 2020 maar werpt verder geen ander licht op haar vluchtmotieven. De Raad stelt bovendien vast dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag maakt van psychologische problemen ten gevolge van haar ervaringen in Venezuela en verzoekster ter terechtzitting verklaart dat zij hiermee wil aantonen dat zij het emotioneel moeilijk heeft en daarom via teleconsultatie hulp heeft gezocht bij een Venezolaanse psychiater, maar verder niet aantoont hoe dit concreet verband houdt met haar beweerde vrees voor vervolging. Wat de brief van Primero Justicia betreft, stelt de Raad vast dat het een kopie betreft die niet gedateerd is en weliswaar ingaat op de algemene situatie van studenten die kritisch zijn voor het regime en het feit dat studenten zich niet inschrijven bij politieke partijen vanwege het gevaar daardoor zichtbaarder te zijn voor het regime, maar verder niet naar verzoekster verwijst. Voor zover zij hiermee wil aantonen waarom zij zich nooit bij een politieke partij heeft aangesloten, stelt de Raad vast dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud niet verwees naar het mogelijke gevaar dat zou verbonden zijn aan het lidmaatschap van een politieke partij maar verklaarde geen lid te zijn van een politieke partij omdat ze dacht dat een universitair leven en politiek leven niet samen gingen (notities, p. 7).

Ook wat de getuigenissen verzameld door verzoeksters advocate in Venezuela betreft, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij geen ander licht werpen op verzoeksters nood aan internationale bescherming. Stuk 4 toegevoegd aan de aanvullende nota zet uiteen dat deze advocate trachtte getuigenissen te verzamelen van andere studenten die vervolgd en geslagen zijn tijdens protesten maar dat deze uit angst voor represailles weigerden die te geven. De brief stelt dat zij trachtte deze getuigenissen te verzamelen "*om te helpen in de zaak van juffrouw E.A.*" (verzoekster, eigen verduidelijking) maar nergens uit de brief kan worden afgeleid dat deze personen weigeren te getuigen over wat verzoekster is overkomen of wat zij riskeert in geval van terugkeer. De brief stelt verder te dienen als getuigenis van de moeilijke situatie waarin duizenden studenten in Venezuela leven, waardoor velen genoodzaakt zijn om het land te verlaten en strekt er dus toe om de algemene situatie van studenten, zoals verzoekster, te illustreren. De Raad stelt vast dat hiermee hoogstens wordt bevestigd dat ook studenten te maken krijgen met repressie van de overheid, maar dit toont niet aan dat hogervermelde conclusies afgeleid uit de beschikbare landeninformatie bijgebracht door partijen niet langer accuraat zouden zijn. De getuigenis van een studente aan de Centrale Universiteit van Venezuela (stuk 6), vermeldt weliswaar dat de Nationale Garde aanwezig is voor de Universiteit en studenten regelmatig controleert maar is niet van aard om de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen teniet te doen of de vaststellingen met betrekking tot de informatie over de Centrale Universiteit toegevoegd aan het verzoekschrift te weerleggen. De Raad stelt ook vast dat stuk 4 niet gedateerd is en dat stuk vijf de datum van 6 juni 2020 draagt en op verzoek van verzoekster door een advocate werden opgesteld, zodat de bewijswaarde van beide documenten in elk geval zeer relatief zijn. De getuigenis van A.C. tenslotte bevestigt dat verzoekster aan de Centrale Universiteit van Venezuela heeft gestudeerd en actief heeft deelgenomen aan de protesten die ze hebben georganiseerd, maar bevat geen verdere toelichting over haar specifieke rol daarin, zodat ook dit document geen ander licht kan werpen op de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoeksters beperkte politieke profiel.

Verzoeksters paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte tonen haar nationaliteit en identiteit aan maar worden niet betwist. Het fiscaal attest, de overlijdensakte van haar moeder, het kaartje met haar adres, de fiche van de CNE, de kopie van de studentenkaart van haar vriendin, persfoto's van Guido, de factuur van het ziekenhuis en verzekeringspolis, de aangifte van de diefstal van haar wagen in 2014 en het vonnis van de rechtbank over het grondconflict met betrekking tot de boerderij van haar vader en haar schoolattest zijn niet relevant voor de beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging op grond van haar politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen in haar hoofde aannemelijk maakt.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS en verzoekster blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het Hof van Justitie van de Europese Unie sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3.” (*Ibid.*, punt 28). Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” en dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet “*hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst*” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De bestreden beslissing stelt het volgende vast met betrekking tot de familiale en financiële situatie van verzoekster: *“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U bent een hooggeschoolde vrouw en heeft nog familieleden en vrienden in Venezuela met wie u nog steeds contact onderhoudt vanuit België (CGVS, p. 4-5). U bezit samen met uw familieleden een huis in een zone waar de hogere middenklasse woont in Caracas dat jullie erfden van uw grootouders en waarin u samen met uw zussen een tijdlang woonde (CGVS, p. 4), een woning die momenteel gebruikt wordt door verschillende leden van de familie wanneer ze tijdelijk in Caracas verblijven maar waar niemand permanent in woont momenteel (CGVS, p. 4). Het feit dat jullie deze woning in een zone van de hogere middenklasse leeg kunnen laten staan nuanceert bovendien de door u beweerde financiële moeilijkheden van uw familie (CGVS, p. 9-10). Met uw vader heeft u nog steeds contact vanuit België en hij woont in jullie eigen huis in Barinas (CGVS, p. 4). U legt bovendien enkele documenten neer waaruit blijkt dat uw familie een hoog bedrag diende te betalen om de medische zorgen voor uw intussen overleden moeder te financieren. Jullie slaagden er evenwel in om jullie schuld aan het ziekenhuis, een bedrag van 273.796 Bolivar, af te betalen in de vier jaren van economische crisis die volgden (CGVS, p. 10), hetgeen net sterk wijst op een groot financieel draagvlak. Dit blijkt ook uit het feit dat uw vader volgens u al jaren niet werkt maar genoeg verdient aan het verhuren van een terrein (CGVS, p. 4, 15), in die mate dat ook uw oom niet werkt maar van deze opbrengsten overleeft (CGVS, p. 15). Ook uw zussen, waarvan één in België woont, stuurden geld op naar uw familie wanneer ze konden (CGVS, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terecht komen”*. De Raad stelt vast dat verzoekster dit onderdeel van de motivering ongemoeid laat en dat dit motief pertinent is en steun vindt in het administratief dossier. De Raad neemt dit motief over in dit arrest.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een enorme politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door OVV stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij 60,3 % per 100.000 inwoners. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld tengevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Door de aanhoudende politieke crisis hebben de staatsinstellingen veel macht verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot gewapende conflicten tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. Verzoekster is evenwel niet afkomstig van één van deze Staten.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat momenteel in het Hoofdstedelijk District Caracas, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET